

slovensko ljudsko gledališče celje

VEČERJA V VILLI P.

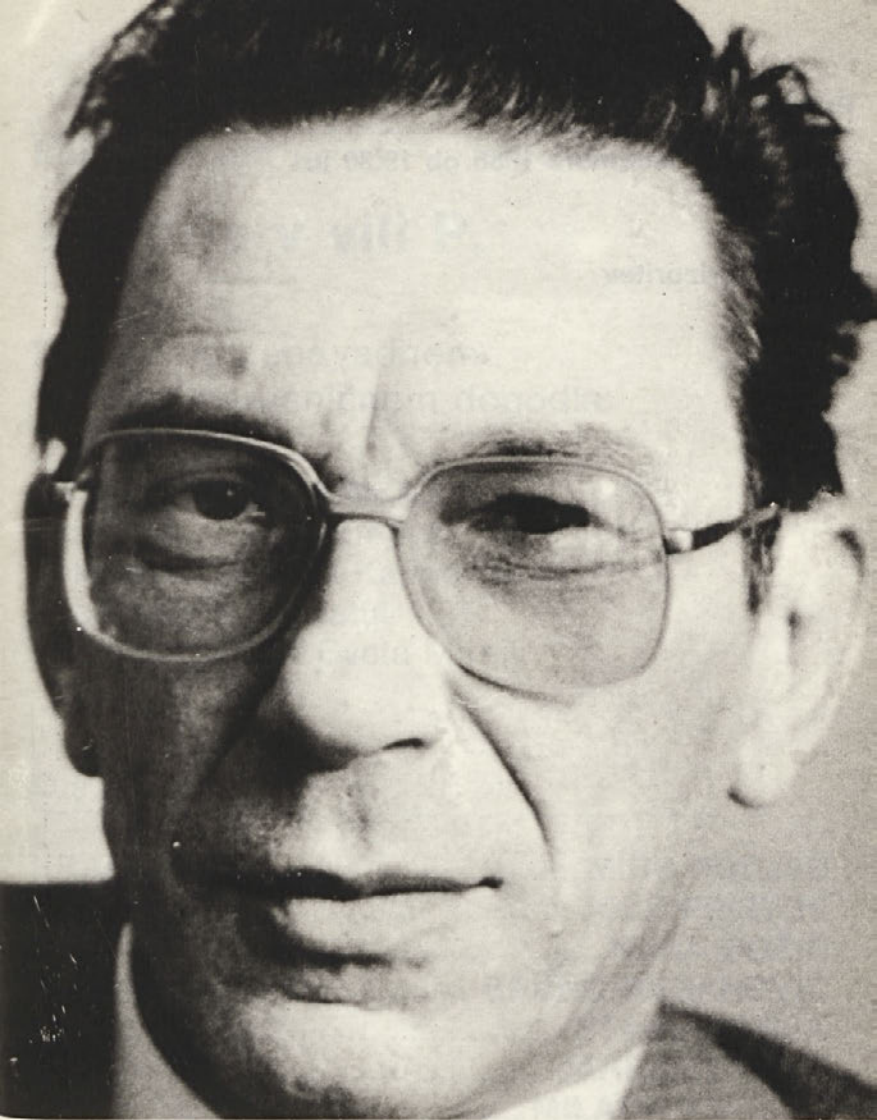
MKZCVBL

inv. št. 2516

MG št 95461

DNV651

SONJAJ, 80.....	MIJA MENCEJ
KOMAR, 56.....	IZTOK VALIČ
BARBARA, 50.....	JANA ŠMID
BALMAŠ, 35.....	BORUT ALUJEVIČ
PARTIZAN SONCE, 18.....	BOJAN UMEK
BEZGRAD STREŽBE.....	SAVA ŠUBIČ

Vodja prodajne zveže Subotič - gospodarica Ernesta Popovič - Ton
Stanko Jost - Lud Rudi Poljanec - Frantiska dala Maja Gvaj - Križička
dela pod vodstvom Jovice Hrnovec in Adija Čalotnika - Stankova dala
Svetlana Križičnik in Jasmina Poljanec - Jasmina Poljanec - Jasmina Poljanec
Lukač - Gajdarčova Klara Jenič in Milla Tjačar - Tehnično vodstvo
Vili Korosec

Premiera

v petek, 12. decembra 1986, ob 19.30 uri

Krstna uprizoritev

Vodja predstave Sava Subotić - Šepetalka Ernestina Popović - Ton Stanko Jost - Luč Rudi Posinek - Frizerska dela Maja Dušej - Krojaška dela pod vodstvom Jožice Hrenove in Adija Založnika - Slikarska dela Štefan Marflak in Janez Knez-Mišo ter Adolf Aškerc - Rekviziter Franc Lukač - Garderoba Kalina Jenić in Melita Trojar - Tehnično vodstvo Vili Korošec

Miloš Mikeln

Večerja v vili P.

Poročilo o nenavadnem
in sploh neresničnem dogodku

Režiser FRANCI KRIŽAJ

Dramaturg Janez Žmavc

Lektorica Ljudmila Kajtner

Scenograf Niko Matul

Kostumografinja Cveta Mirnik

O s e b e

KRANJC, 60	MIRO PODJED
JOHAN, 65	JOŽE PRISTOV
MARTA, 75.....	NADA BOŽIČ
PREDSEDNIK, 55	BRUNO BARANOVIČ
MAKS, 65.....	STANE POTISK
BORCI, 70	JANEZ BERMEŽ
MLADINA, 22	MILADA KALEZIČ
SONJA, 60.....	MIJA MENCEJ
KOMAR, 50	IZTOK VALIČ
BARBARA, 50.....	JANA ŠMID
BALMAŠ, 35	BORUT ALUJEVIČ
PARTIZAN SONCE, 18	BOJAN UMEK
ŠEFINJA STREŽBE.....	SAVA SUBOTIČ

Ne le nenavadni dogodek, tudi vse osebe v tej igri so gladko izmišljene. Vsaka podobnost z znanimi ali neznanimi, živimi ali mrtvimi sodobniki je čisto naključje.

JANA ŠMID BARBARA, 50
BORUT ALJUEVIČ BALMAŠ, 35
BOJAN UMEK PARTIZAN SENCE, 18
SAVA SUBOTIČ ŠERINA STREŠBE

Voda praviša Sava Subotič - Šerina Sence - Partizan Sence - Balmaš - Jana Šmid
Balmaš - Jana Šmid - Partizan Sence - Balmaš - Jana Šmid
Balmaš - Jana Šmid - Partizan Sence - Balmaš - Jana Šmid
Balmaš - Jana Šmid - Partizan Sence - Balmaš - Jana Šmid
Balmaš - Jana Šmid - Partizan Sence - Balmaš - Jana Šmid

Kronist si ni izbral svojega časa

Pred razčlembeno vajo za »Večerjo« smo šteli, kolikokrat sem že preizkušal potrpežljivost celjskega gledališkega občinstva: ljudska igra *POD SVOBODNIM SONCEM* po Finžgarju (1954), drama *DEŽ V POMLADNI NOČI* (1955), mladinska *ATOMSKE BOMBE NI VEČ* (1956), komedija *PETRA ŠEME POZNA POROKA* (1957), satirični kabaret *INVENTURA* (1966), zgodovinska kronika *STALINOVI ZDRAVNIKI* (1972), aktualna politična kronika *MOR. POL. KVALIF. TOV. GUBCA* (1983). Torej vas, spoštovani dolgoletni obiskovalci celjskega gledališča, osmič prosim za dobrohotno potrpljenje.

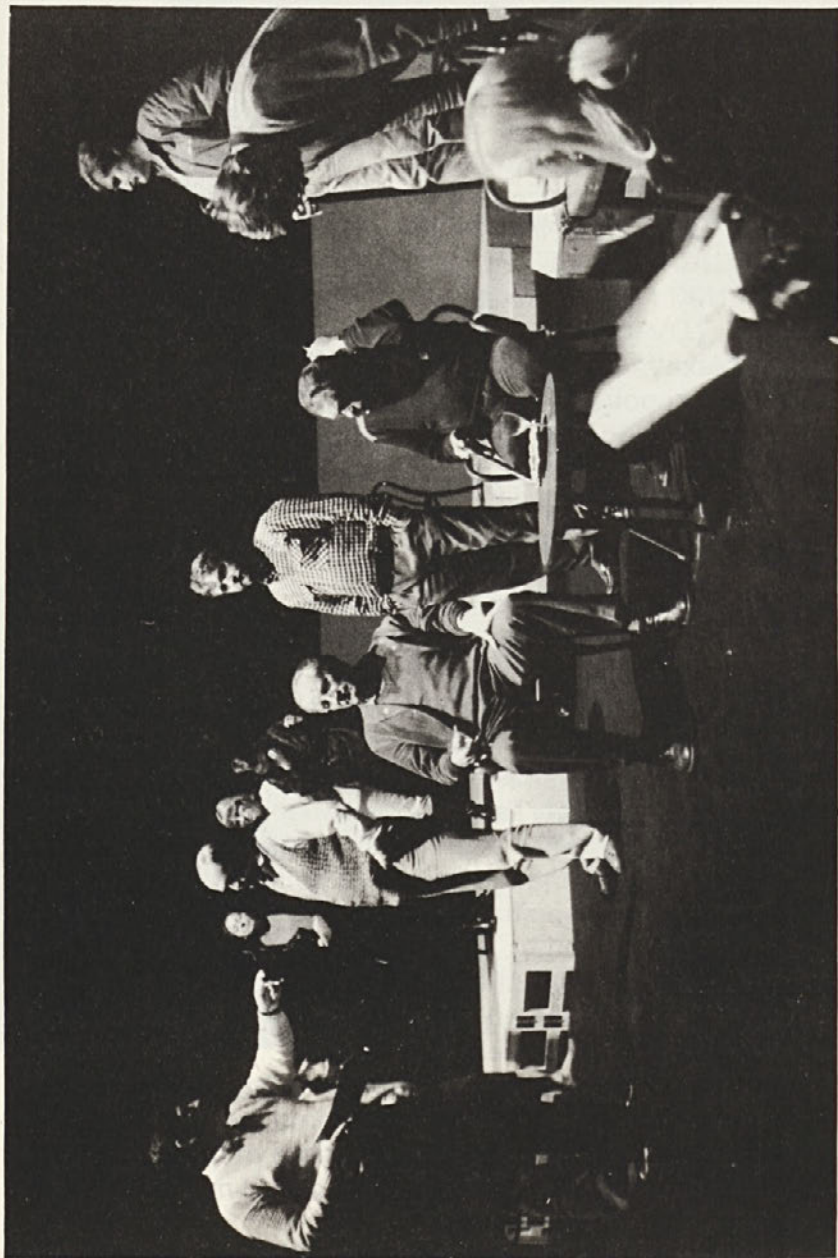
Pred tremi leti sem napisal v gledališki list za »Gubca«, da »sem spet enkrat dokumentarist. Prihodnjič bom mogoče spet bolj satirik. Zmerom pa bom, kaže, ujet v aktualistično odzivnost trenutku, ki ga živimo. No, nekdo mora početi tudi to.«

Opravičujem se, da nisem napisal komedije ali vsaj satire, temveč še eno aktualno politično kroniko, čeprav mi je bilo tokrat sprva drugače določeno. Umetniški vodja Andrej Hieng mi je namreč izrecno naročil, naj napišem vedro in sproščeno komedijo. Napisal sem prvo dejanje, od začetka je bilo veselo in smešno, potem pa se je obrnilo v grenkobo. Takoj po začetku drugega dejanja sem vse skupaj vrgel proč. Časi so taki, da ne morem napisati vesele komedije, celo niti jedke satire ne več.

Vsi skupaj imamo strašnega mačka. Človek z mačkom je omotično neodločen, za nobeno reč ne zna prav prijeti, grize ga vest in trpinčijo ga občutki krivde, dela dobre sklepe: ne bom več, nikoli več. Enih se poloti obup. Nekateri pa še kar veseljačijo dalje.

Seveda »Večerje« nisem napisal zato, da bi otreznil tiste, ki še kar veseljačijo. Ali da bi komu pregnal obup. Ali da bi omotično neodločno večino pripravil do tega, da se drži svojih dobrih sklepov - kaj bi z njimi, v mačku storjeni dobri sklepi so malovredni.

Kronist ne piše zato, da bi poboljševal svet. Kronist svet okoli sebe - ali ponavadi in tudi v tem primeru določen pomemben in značilen izsek svojega sodobnega sveta - popisuje, kakor ga pač zna in zmore videti in razumeti. Kaj ljudje naredijo z njegovo kroniko, je pa njihova stvar.

S skušnje za Večerjo

P. je protokol. Vila P. služi protokolarnim potrebam oblasti in je, kot se temu reče, »protokolarni objekt«. Protokolarni subjekt je pa tista oseba, zaradi katere se v posameznem primeru predstavniki oblasti na povabilo urada za protokol zberejo v protokolarnem objektu na sprejem ali kosilo ali večerjo ali kar že.

Protokolarni subjekt tega večera je naš sodobnik, ki je tako Don Kihot kot Martin Kačur in tisoč drugih dobrih starih znancev. Tako bi ga še najlažje na kratko opisal, čeprav primerjava s Kihoti in Kačurji v marsičem šepa. Podoben jim je predvsem po svojem izgubljenem, zapravljenem, pohojenem idealizmu, po svoji včasih naivni zaupljivosti, po nevednosti o svojih lastnih zmotah, po nenadarjenosti za pridobivanje dobrin tega sveta. Seveda ne pravim, da mi je bil Kihot ali Kačur ali kak tretji literarni junak zgled za moj protokolarni subjekt. Ni bilo potrebe, vidim živih zgledov vsak dan več kot zadosti. S to primerjavo hočem samo reči, da so razočarani idealisti zmeraj bili in zmeraj bodo, vsak čas ima svoje in skoraj vsak pisatelj kakega opiše. In niti iskal ga nisem, sam se mi je vsilil; v tem našem sedanjiku jih mrgoli.

Okrog njega so se mi sami od sebe, ne da bi jih posebej in načrtno izbiral, razpostavili značilni predstavniki generacij, političnih profilov in človeških tipov, zastopanih v našem sodobnem političnem življenju. Za nobeno teh oseb ni moč reči: ta pa predstavlja tega in tega živega ali mrtvega znamenitega Slovenca. Nisem opisoval konkretnih modelov iz našega sodobnega in polpreteklega življenja. Niso me zanimale biografske poteze te ali one znane osebnosti, temveč tipologija osebnostne sestave naših sodobnih političnih korpusov, po gledališko rečeno, »zasedba« teh političnih »ansamblov«.

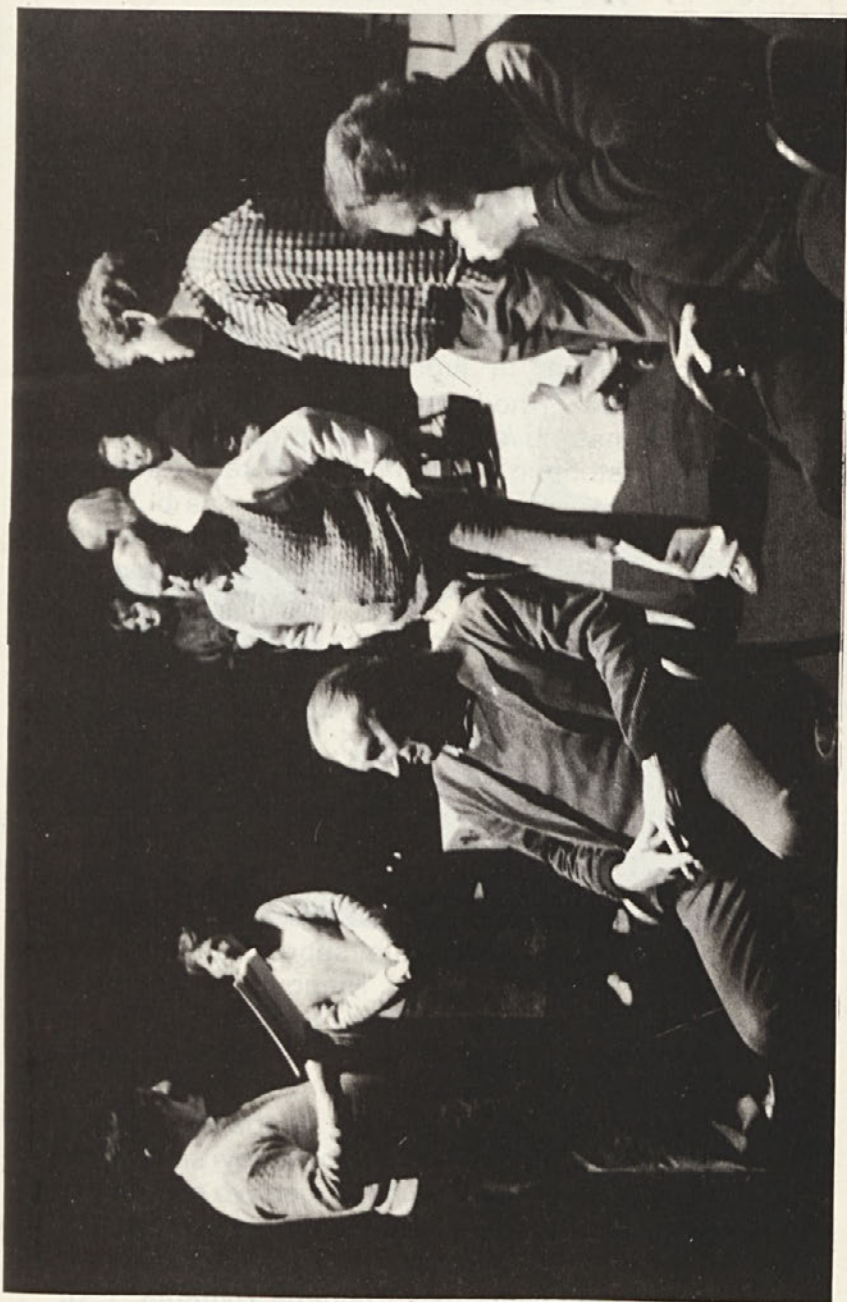
Glede na svoje osebno poznanstvo naših vodilnih sodobnih Slovencev ali pa svoje predstave o njih bodo seveda gledalci videli v tej ali oni osebi iz igre tega ali onega znanega moža ali ženo, vendar nikakor ne po mojih navodilih, temveč vsakdo sam zase in za svoj račun. Tistim, ki bodo razmišljali o tem, ponujam v premislek še kaj: ali so iz takih karakternih »zasedb« sestavljeni samo naši vodilni politični »ansambli«, ali pa bi naleteli na podobne »zasedbe« tudi na tujem, v povsem drugih družbenih sistemih? Ali ni politika poklic, ki (ne verjamem

v tisto, da smo vsi politiki, da vsi upravljamo in vodimo itd., mislim, da je za politiko tako kot za druge stroke potreben poseben talent, posebno znanje, posebna izkušnja itd.) tako kot nekateri drugi poklici privlači predvsem ljudi določenih talentov in značajev, obenem pa seveda tudi s svoje strani zapusti v človeku določene značajske poteze, kar spet velja tudi za nekatere druge poklice? Ali je brez teh talentov in teh značajskih potez, prirojenih in privzgojenih ali pa pozneje pridobljenih, sploh moč uspešno delovati v politiki? In tako dalje.

Kakor že, naj bo to tako ali drugače, v nobenem primeru ni naloženo kronistu, ki piše kronike svojega časa, da bi sodil, razsojal in obsojal. To me tudi ne bi zanimalo. Da bi bil tožilec ali celo sodnik? Ne, zanima me edino, ali je moja podoba našega časa, kakor jo znam ponuditi gledalcem, prava in verodostojna ali ne. Ko pišem - in to sem razlagal tudi igralcem že pri »Gubcu«, tokrat pa še bolj - imam za zla dejanja, misli in besede svojih oseb enako razumevanje kot za dobra; dobro jim ne štejem v zaslugo, zlo in grdo jim sproti odpustim, ničesar jim ne zamerim, nič ne štejem v slabo. Vse to mora ostati prepuščeno gledalcu: on bo kakega obsodil, drugega oprostil, on je obtožba ali obramba in nazadnje razsodnik. Edino tako lahko aktualna kronika opravi svoje, namreč, da osvešča, da svojemu času ogledalo drži. Ker pa lahko to opravi samo z verodostojnim upodabljanjem tega svojega časa, je verodostojnost njen prvi in glavni problem. Obenem tudi edini moralni problem, vsi drugi problemi so na drugih ravneh in zadevajo vprašanja pisateljske moči, spretnosti in tako dalje.

Tako bi bilo torej po mojem treba meriti kronista. Ali kaj zmore in zna v svoji obrti, kako suče pero in tako dalje, predvsem pa, ali je njegova podoba naslikanega časa verodostojna ali ne. Seveda pa niso vedno veljala ta moderna demokratična merila; v barbarskih časih so odrezali glavo tistemu, ki je prinesel slabo novico, in v mnogih zgodbah ogledalo plača, da kaže grdo podobo tistemu, ki se gleda vanj. Ampak kronista se to ne tiče. Saj si ni on izmislil svojega časa, čas si je njega izbral.

Miloš Mikel

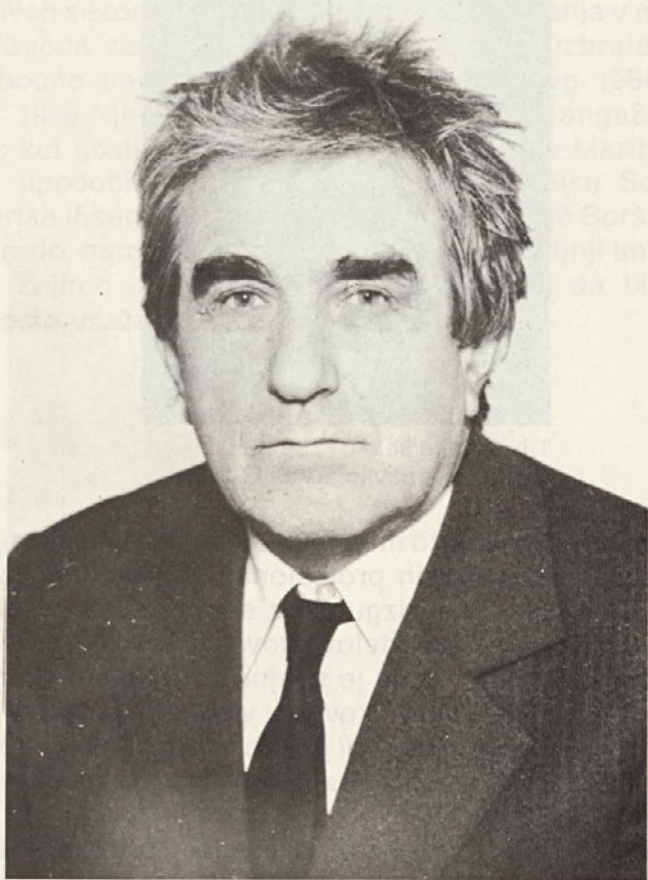

S skušnje za Večerjo

Umrl je Bojan Štih, naš upravnik in umetniški vodja v letih 1970 - 1974. Po nadvse plodnem ustvarjalnem obdobju, ki ga ni maral ponoviti z novo mandatno dobo, ko da se je zavezal le enkratnemu vzponu, se zdaj vrača med nas s svojo napisano in govorjeno besedo, s svojimi paradigmami iz tistega časa, s svojim slovenstvom in jugoslovanstvom, s svojim dolgom do naše prihodnosti in sedanosti, pa tudi preteklosti, ki nas obvezuje, s svojim gledališčem in ljubeznijo, zvestobo in vero v najboljše, kar premoremo in s čimer se vsak dan uresničujemo - da bi naše življenje ne bilo beg, zakrivanje pred resnico, marveč nenehno soočanje, spopadanje z lažjo in zavedanje odgovornosti.

To je bil moralni dolg Bojana Štiha, ki se mu ni nikoli izmikal, in naša zdajšnja hvaležnost je v tem trenutku edino, kar mu lahko povrnemo z besedami in spominjanjem, ki ne bo nikoli tako izčrpno, da bi lahko v celoti izmerili in dojeli njegovo vlogo v slovenskem kulturnem in političnem prostoru. Njegova še nenapisana biografija je bila navzoča vsak dan na straneh dnevnega in občasnega tiska - vedeli smo, od kod prihaja in kam gre, kje se mu lahko pridružimo. Bil je čislán in veljaven mož, nikoli ni postavljál sebe iznad tega, kar je zagovarjal, za čemer je stal. Njegove zahteve niso bile vsakomur dosegljive, vendar - za elitizmom, ki se nam pojavlja kot vzor, kot merilo, je stal v resnici zelo skromen človek.

Ko smo spomladi prejeli njegov prispevek za naš Zbornik ob tristoletni premieri - prav ob njegovi smrti je bil natisnjen - kdo bi bil slutil, da bo to njegovo poslovilno pismo našemu kolektivu, poslovil se je domala od vsakega posebej. V njem piše, da so bila celjska leta najlepša leta njegovega ustvarjalnega življenja. Tuúí za nas so bila med najbolj plodnimi leti in kakor tudi je spomin v gledališču, begoten, bodo ta leta z Bojanom Štihom ostala neizbrisno zapisana v nas in v zgodovini celjskega gledališča.

Bojan Štih
v času službovanja v SLG Celje

Tilka Svetelšek
v času službovanja v SLG Celje

Tilke že dolgo ni bilo med nami, toda tisti, ki smo se z njo srečali ob začetkih profesionalnega gledališča v Celju, je nikoli nismo izgubili iz spomina, saj je bila nadvse prijeten človek, delovni tovariš, kakršnega si le moreš želeti, pri delu pa je sijajno združevala skoraj ljubiteljsko vnemo in strokovnost visokega ranga. Bila je šepetalka, s katero so bili enako zadovoljni režiserji in igralci, a kdor ta posel pozna od blizu, ve, da je tako stanje težko doseči.

V nekdanjih časih, ko so se predstave pripravljale z minimalnim številom vaj, je bilo še posebno težko. Igralci so bili usodno odvisni od šepetalcev, ker za temeljito obvladovanje besedila kratko malo ni bilo možnosti.

Pokojna Tilka je imela mnogo lastnosti, ki so potrebne pri tem poklicu: bila je potrpežljiva, bila je obvladana in taktna, imela je izvrstne reflekse, bila je zares »pismena« in predvsem - gledališče je imela rada. Spominjam se marsikaterega trenutka napetosti na vajah ali pri predstavah, ko je ravno Tilka s svojo modrostjo izravnala konflikt, da vaja ali predstava nista trpeli škode. Tak človek je za gledališče neprecenljive vrednosti. Menim, da bo spomin na Tilko v našem gledališču še dolgo živel, kajti glas o dragocelem človeku teče z izročilom in pravzaprav nikoli čisto ne umre.

Jagoda Vajt

Po dveh sezonah uspešnega dela in nastopanja v naši hiši je Jagoda zapustila redni angažma in si izbrala poklic svobodne umetnice. Z nami je bila od 20. avg. 1984 do 31. avg. 1986. Njena zadnja vloga (še v stalnem angažmaju in nato kot gostja na Borštnikovem srečanju v Mariboru) je bila upodobitev Hilde Wangel v Stavbeniku Solnessu Henrika Ibsena. Zanja je tudi prejela letošnjo Borštnikovo nagrado, namenjeno mladi igralki. Na nadaljnji umetniški poti želimo Jagodi še veliko uspehov in da bi se še pogosto vračala k nam.

William Shakespeare

Kar hočete

Režiser Mile Korun

Premiera je bila 19. septembra 1986

Bruno Baranovič, Bogomir Veras, Peter Boštjančič, Milada Kalezić,
Iztok Valič, Miro Podjed, Matjaž Arsenjuk, Igor Sancin

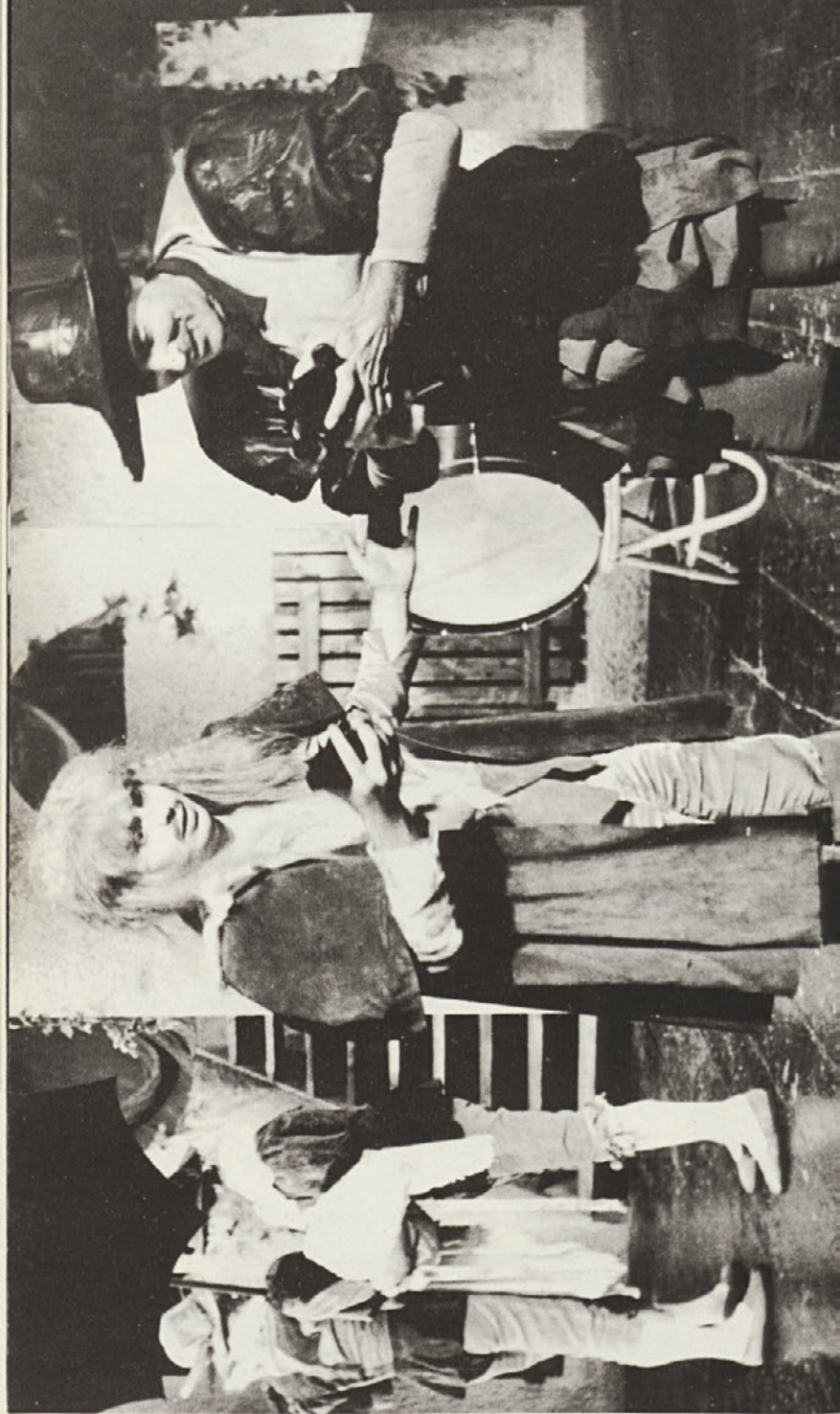
Janez Bermež, Anica Kumer, Zvone Agrež

Damjana Luthar, Miro Podjed, Anica Kumer, Janez Bermež

Zvone Agrež, Milada Kalezić

Bogomir Veras, Bruno Baranović, Bojan Umek, Jože Pristov

Anica Kumer, Janez Bermež, Igor Sancin, Miro Podjed

Zvone Agrež, Janez Bermež, Matjaž Arsenjuk, Miro Podjed, Damjana Luthar

Miro Podjed, Iztok Valič, Janez Bermež, Zvone Agrež

Peter Boštjančič, Milada Kalezić, Anica Kumer, Matjaž Arsenjuk

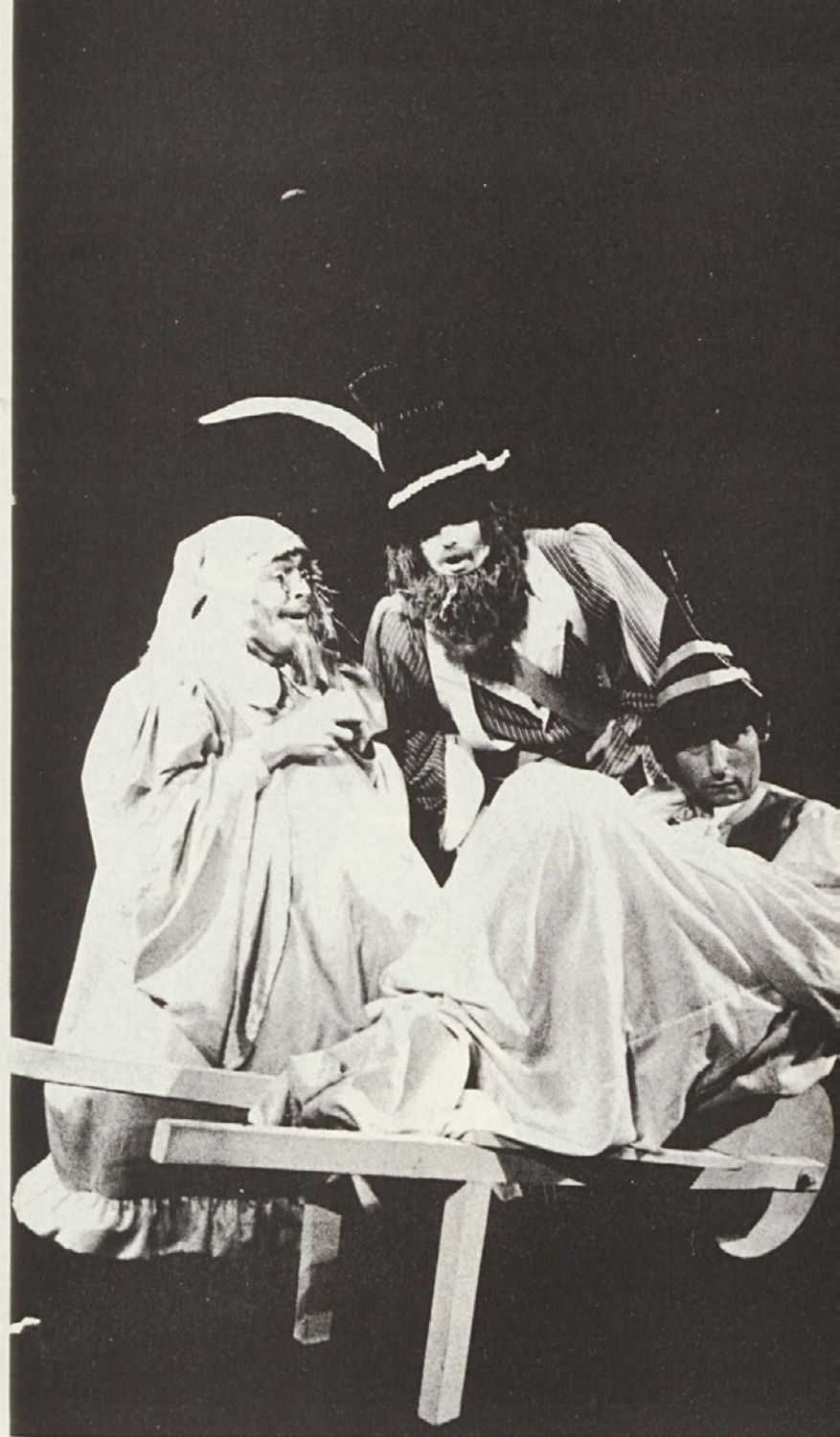
Otfried Preussler - Stane Potisk • Razbojnik Rogovilež
Režiser Miran Herzog • Premiera je bila 29. oktobra 1986

Nada Božič, Borut Alujevič

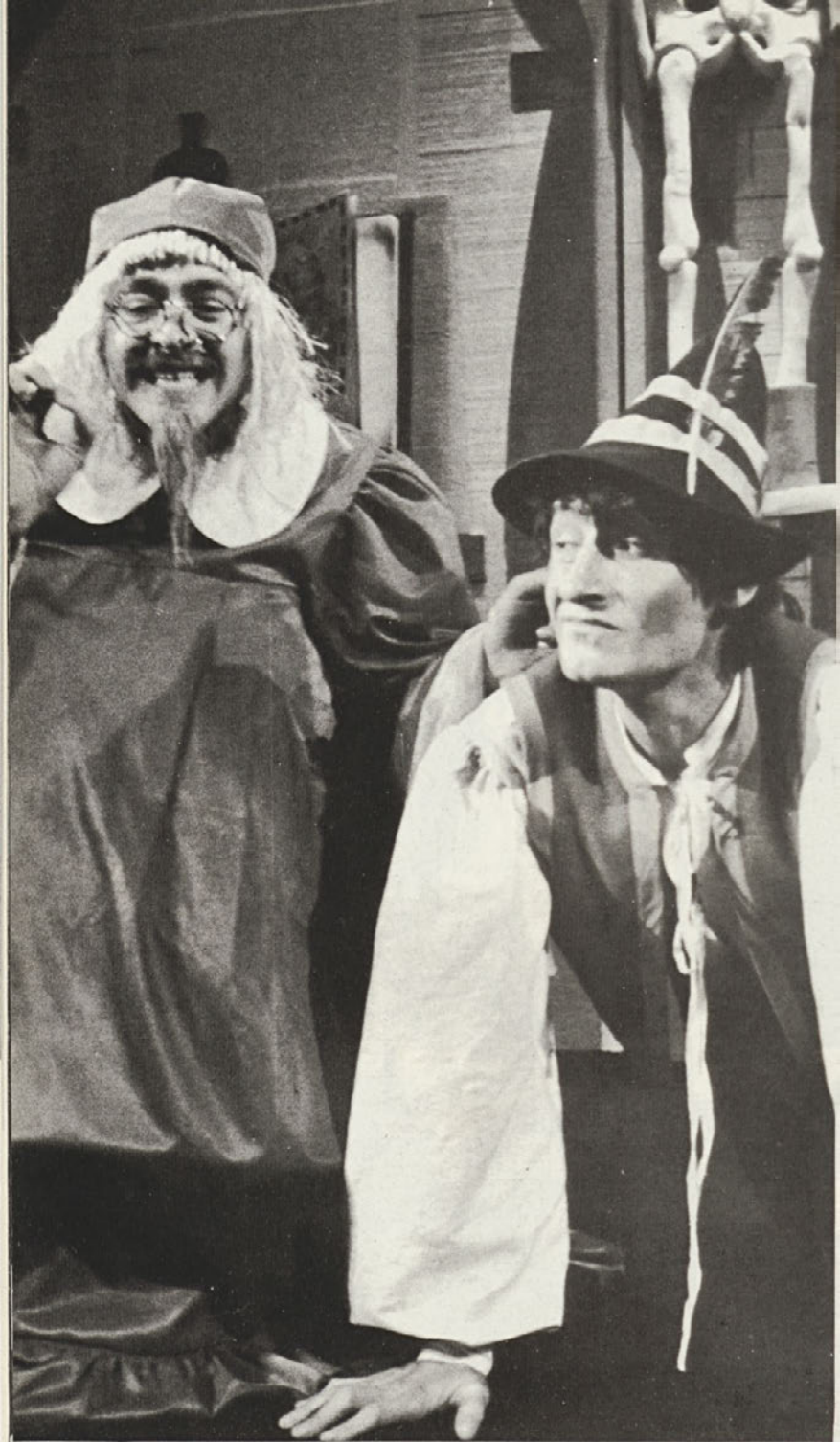

Borut Alujevič, Drago Kastelic

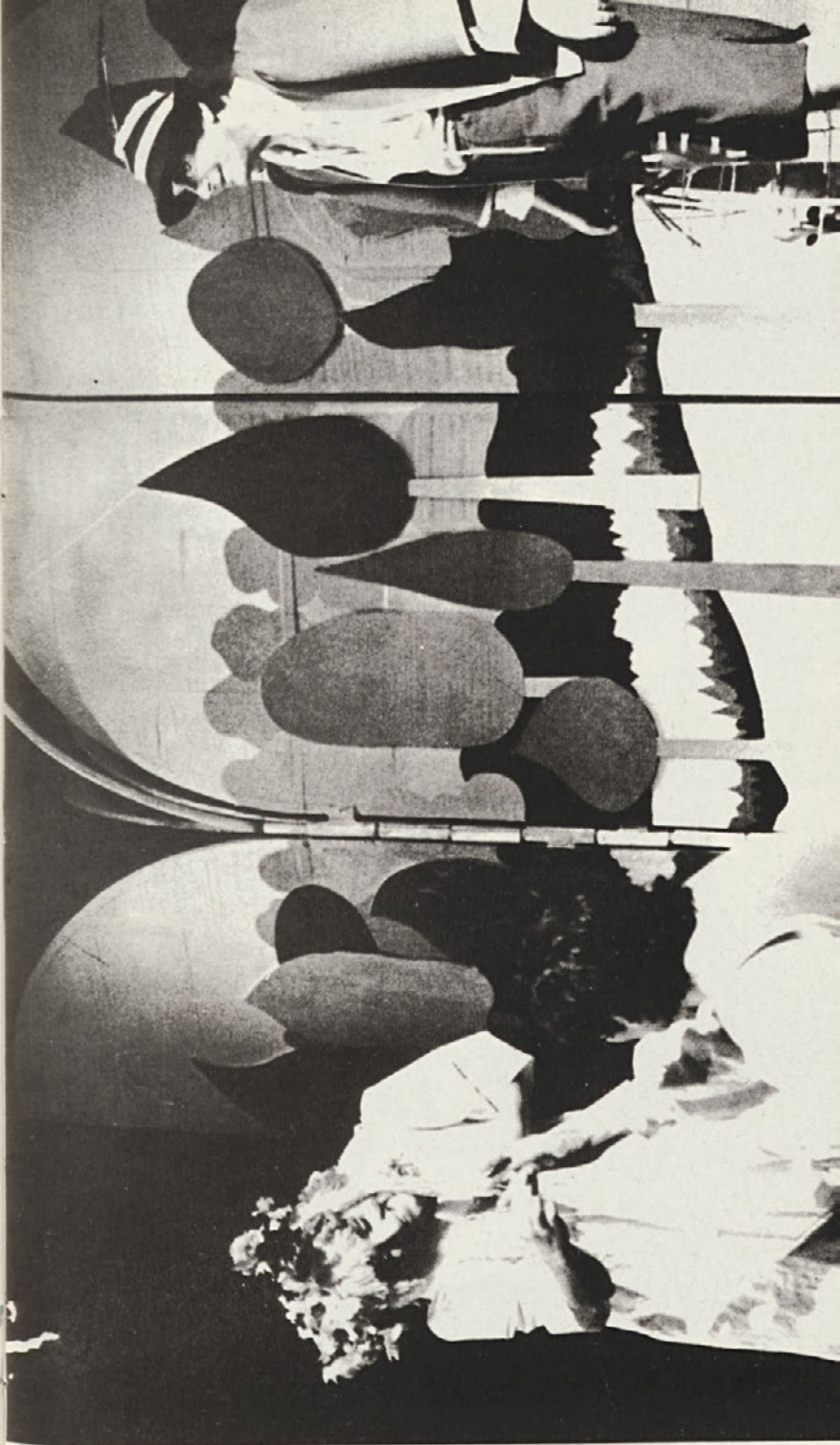

Iztok Valič, Borut Alujevič, Zvone Agrež

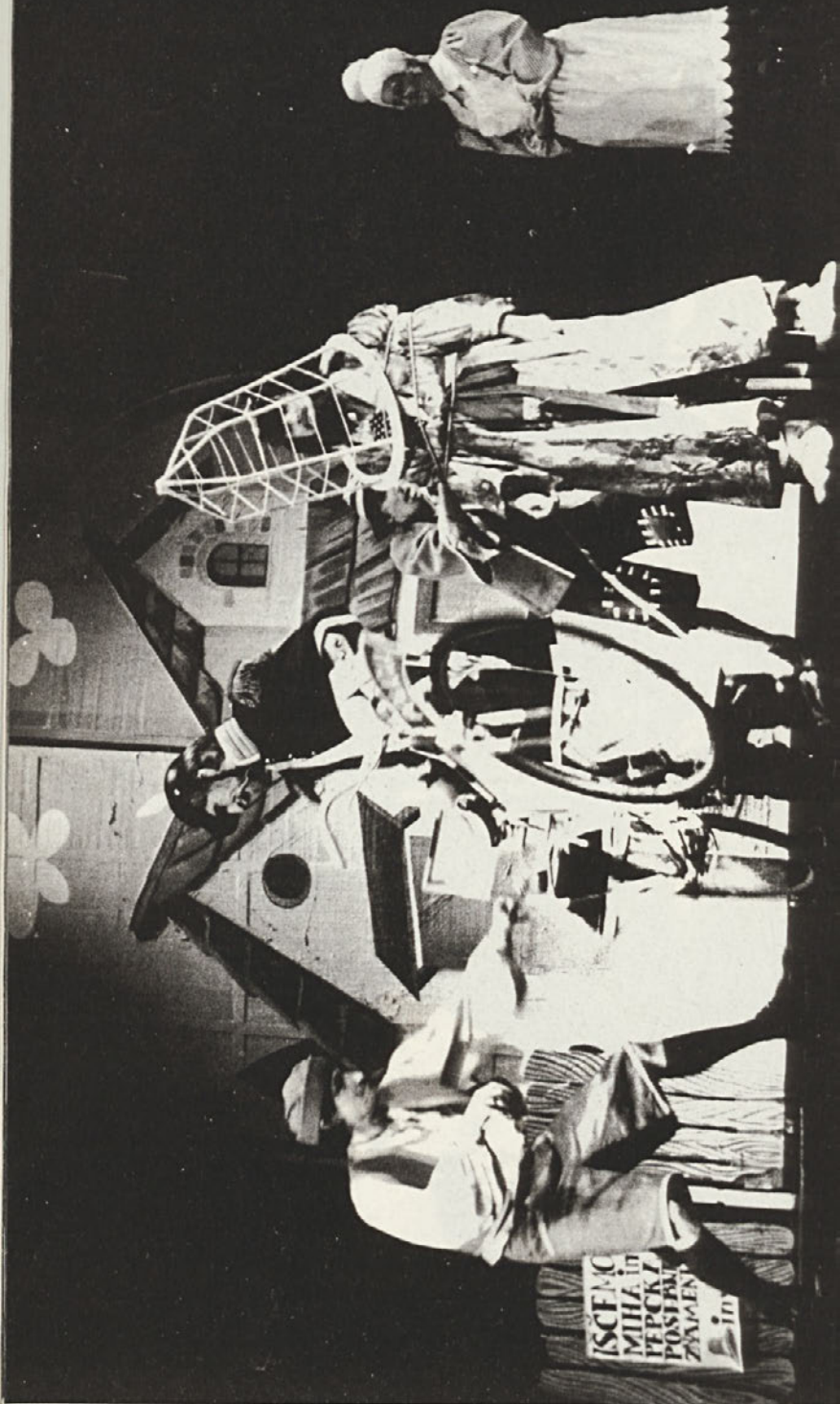
Iztok Valič, Borut Alujevič, Zvone Agrež

ztok Valič, Zvone Agrež

Anica Kumer, Zvone Agrež, Drago Kastelic

Zvone Agrež, Igor Sancin, Drago Kastelic, Borut Alujevič, Nada Božič.

Oder Herberta Grüna

Vinko Möderndorfer • Prilika o doktorju Josefu Mengeleju

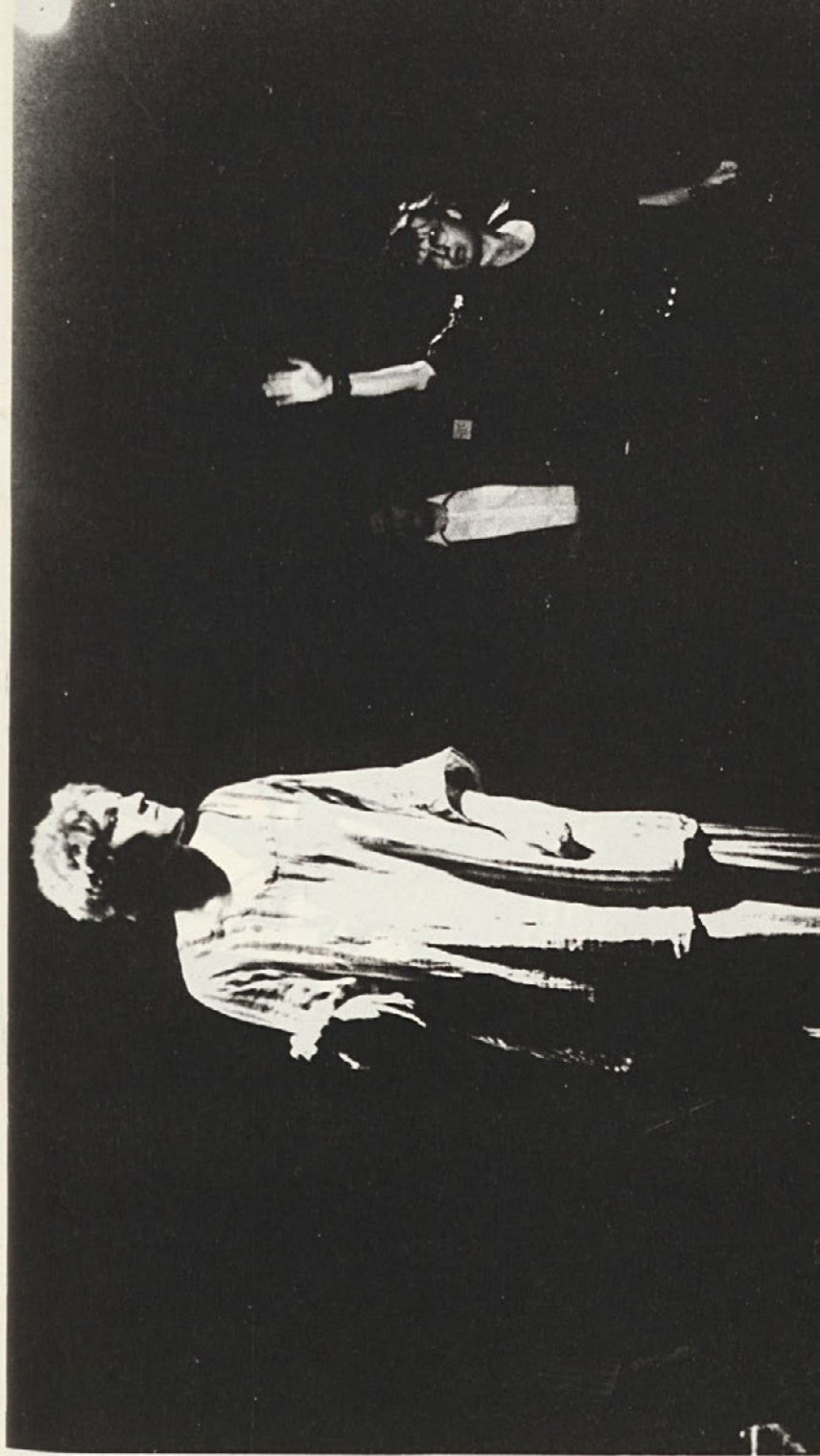
Režiser Vinko Möderndorfer • Premiera je bila 29. oktobra 1986

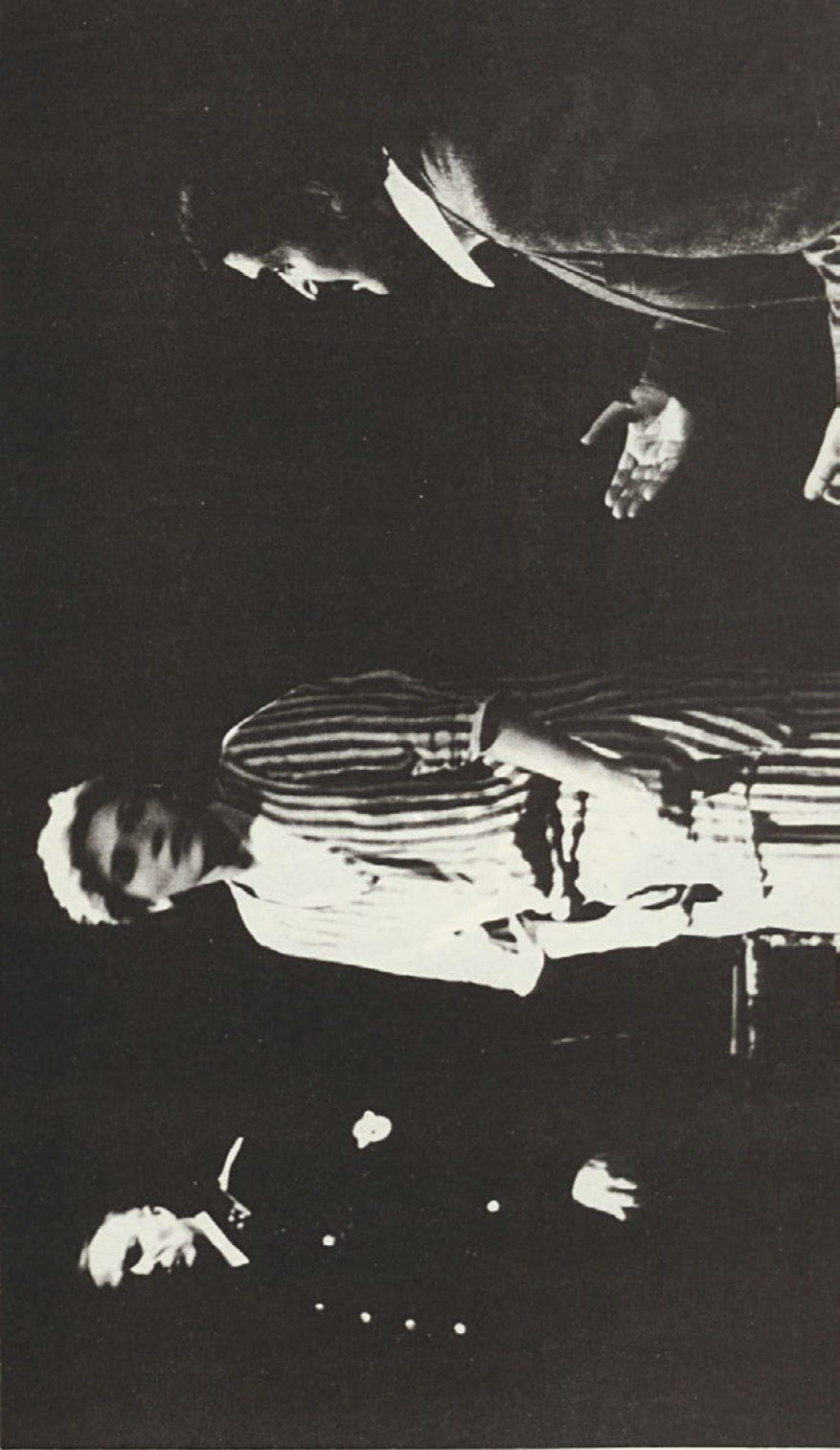
Milada Kalezić, Stane Potisk, Jagoda Vajt, Violeta Tomič

Milada Kalezić, Stane Potisk, Jagoda Vajt, Violeta Tomič

Milada Kalezić, Bruno Baranović, Bojan Umek

Stane Potisk, Milada Kalezić, Bruno Baranović

Milada Kalezić, Stane Potisk

Bojan Umek, Bruno Baranović

SLG Celje na Češkem

V okviru pogodbe o kulturnem sodelovanju med našo državo in Čehoslovaško je naše gledališče 25. in 26. septembra tega leta vrnilo obisk kolegom iz Uherskega Hradišta, ki so nas prejšnjo sezono obiskali s svojim muzikalom »Nikola Šuhaj«. Na pot smo se podali z našo Feydeaujevo »Bolho v ušesu«. Prvi večer smo nastopili v Satiričnem gledališču v Brnu, kjer se je zbrala zares izbrana gledališka publika. Naslednjega dne smo v Uherskem Hradištu, v Slovackem divadlu, imeli dve predstavi. Opoldansko smo igrali za srednješolsko mladino, žal pa jim je bilo dano videti le prvo dejanje - nato je po celem mestu zmanjkalo elektrike. Večerna je bila spet kompletna. Sledil je prelep sprejem v gledaliških klubskih prostorih, kjer imajo tudi svoj Mali oder. Za konec pa so nas popeljali v Prago...

Ob uri snidenja v foyerju Slovackega divadla. Zdravica med nagovorom obeh direktorjev Jirijem Jurinom in Borutom Alujevičem

Kolektiv SLG ob sprejemu na dan prihoda v Uherske Hradište, foyer Slovenskega divadla

Izšel je
ZBORNİK SLG CELJE
ob 300. premieri

V prodaji je pri gledališki blagajni
in pri biljeterjih

Cena je 1000 dinarjev

Gledališki list Slovenskega ljudskega gledališča Celje, sezona 1986/87, šte. 2 - Predstavnik v.d. upravnika Borut Alujevič - urednik Janez Žmavc - Fotografije celjskih predstav Viktor Berk - Naklada 1000 izvodov - Cena 200 din - Tisk Cinkarna Celje, oblikovanje Domjan

